De Toscaanse villa

Ella Carey bij Boekerij:

Een Italiaans geheim
De Venetiaanse dochter
De Toscaanse villa

boekerij.nl

Ella Carey

De Toscaanse villa

Italië, 1945. Het familiehuis had een veilige haven moeten zijn…

Deel 3 in de *Dochters van Italië*-reeks

Vertaald door Renée de Graaf

BOEKERIJ

ISBN 978-90-492-0522-5
ISBN 978-94-023-2831-8 (e-book)
ISBN 978-90-492-1514-9 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Tuscan Villa*
Vertaling: Renée de Graaf
Omslagontwerp: DPS, Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet b.v., Weesp

© 2026 Ella Carey. First published in Great Britain in 2026 by Storyfire Ltd trading as Bookouture
© 2027 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

PROLOOG

VILLA ARIA, TOSCANE, JULI 1938

LUCIA

Nico leunde tegen de schoongeboende tafel in de boerenkeuken van Villa Aria en keek Lucia aan. 'Het brood voor de croutons moet van de bakker in het dorp zijn en precies één dag oud. Je hebt voor zes mensen een pond nodig.' Hij grijnsde. 'Doe je het anders, dan mislukt het hele recept en heb je het bij iedereen verpest. Een totale ramp. Terwijl je indruk moet maken op mijn moeder.'

'Daarom ben jij er om me te helpen. Dan kan ik jou lekker de schuld geven.' Lucia glimlachte poeslief naar hem terwijl ze haar lange donkere haren bijeenbond in een paardenstaart zoals ze altijd deed als ze ging koken.

'En eigenlijk moet je het brood de avond ervoor of minstens een paar uur van tevoren laten uitdrogen. We hebben nog twee uur voordat de gasten komen, dus dat moet lukken.' Nico stroopte zijn mouwen op, waste zijn handen in Vivi's porseleinen gootsteen, droogde ze zorgvuldig af, wierp de theedoek over zijn schouder en begon het brood te scheuren.

Lucia zag dat de oudste zoon van gravin Evelina Messina zich als een gewone kok op zijn taak concentreerde. Hij gedroeg zich niet als een bevoorrecht aristocraat die zijn vormingsjaren in Engeland aan de universiteit had doorgebracht.

'Laat het zo liggen tot een kwartier voordat je het brood door de olijfolie husselt – die van de allerbeste kwaliteit moet zijn, dus afkom-

stig van de landgoederen van mijn familie, aangezien mijn moeder ook van de partij is – en daarna verwarm je het in de oven totdat de randen knapperig zijn.'

Lucia knikte langzaam. De vrouw des huizes, Vivi Carmichael, had een groep vriendinnen uitgenodigd voor de lunch, onder wie Nico's moeder, de gravin. De enige keer dat Lucia de beeldschone, inmiddels oudere vrouw had ontmoet, in de voortuin van Vivi's Villa Aria, was de gravin Lucia straal voorbijgelopen. Ze had haar alleen even aangestaard, haar neus opgetrokken en was doorgelopen. Lucia had haar met open mond nagekeken.

Maar vandaag was Nico langsgekomen bij zijn moeders beste vriendin Vivi, omdat ze, zoals hij altijd zei, hem vriendelijker behandelde dan zijn eigen moeder ooit had gedaan. Toen hij Lucia in de keuken zag staan, zich fronsend over een paar klassieke Toscaanse recepten buigend, had hij haar aangeboden te helpen.

Lucia had zijn hulp dankbaar aanvaard. Vivi was blijkbaar gesteld op haar vriendins oudste zoon. Ze kon Nico's adviezen goed gebruiken. Iedereen die verstand had van de Toscaanse keuken was op dit moment welkom in Lucia's keuken.

Tot nu toe was Vivi verrukt geweest over Lucia's Siciliaanse gerechten, maar Lucia was zich ervan bewust dat alles wat ze tot nu toe bereid had in Villa Aria nog maar een oefenronde was geweest. Niet dat Vivi ooit had geklaagd over Lucia's kookkunst, die van generatie op generatie was overgeleverd door haar voorouders van moederskant. Ze moest toegeven dat ze tot nu toe wel had gekozen voor de elegantere uitvoeringen van haar favoriete gerechten van thuis - gepocheerde peren in marsala met ricotta, gegrilde gepaneerde zwaardvis alla palermitana, gestoofde baby-artisjokken en gebakken of gegratineerde sint-jakobsschelpen – maar de wittebroodsweken waren voorbij. Vivi had besloten dat Lucia er klaar voor was om voor een groep Toscaanse gasten te koken. De gravin stond erom bekend dat ze uiterst kritisch en kieskeurig was in alles, en Lucia's hoofddoel was Vivi's elegante, charmante vriendin voor zich te winnen. Misschien

had het feit dat haar zoon zo knap en aardig was er ook iets mee te maken.

Nico dook in Vivi's provisiekast en haalde een fles van de beroemde olijfolie van zijn eigen familie tevoorschijn, evenals zout, brood, rodewijnazijn en balsamico. Uiterst voorzichtig, alsof de handelingen nauwgezet moesten worden uitgevoerd, plaatste hij alles op Lucia's schoongeboende grenen tafel en glimlachte naar haar, waarbij zijn groene ogen twinkelden en het deukje in zijn kin verscheen.

Lucia perste haar lippen opeen. Wat dacht ze wel, dat er echte vriendschap mogelijk was tussen haar en een Toscaanse aristocraat? Waarom wilde ze zo graag indruk maken op zijn moeder? Haar vader zou haar hebben uitgelachen, door haar haren hebben gewoeld en zou de spot hebben gedreven met haar hooggestemde ambities.

Ze zou in de problemen komen als de gravin net zo kritisch was als haar eigen Siciliaanse familie over de juiste bereiding van een lokaal gerecht. Niet dat Lucia had gelogen toen ze als kokkin solliciteerde bij Vivi, maar ze was zo onder de indruk geweest van de pracht van Villa Aria dat ze de waarheid ietsje had verdraaid en wat inspiratie had opgedaan bij de heldinnen in haar geliefde boeken. Ze had een verhaal opgehangen over haar ervaringen als kok in een prachtige villa in Taormina, waar ze elke dag langskwam als ze naar school liep en waar ze haar fantasie op had losgelaten, verhalen spinnend over dansen op het terras in een zijden jurk met diamantjes…

'Kom,' zei Nico terwijl hij de tenen mand oppakte bij de keukendeur en die in haar handen duwde. 'Laten we buiten de rest van de ingrediënten plukken.' Galant hield hij de keukendeur voor haar open, zijn donkerblonde haar gladgestreken. 'Dat zal je afleiden.'

Lucia zuchtte en liep achter hem aan de keuken uit naar de binnenplaats van Villa Aria, waar de bougainville langs de muren tuimelde en Vivi's plantenpotten met rozen, lavendel en geraniums stonden. Toen ze hier twee maanden geleden kwam solliciteren als meid en een gesprek had gevoerd met Vivi Carmichael, een prachtige vrouw met rossige krullen, had de aardige Amerikaanse, toen ze

merkte dat Lucia belangstelling had voor haar moestuin, haar een rondleiding gegeven door de betoverende ommuurde tuin en waren ze aan de praat geraakt. Ook had Lucia Vivi's tuinman Emilio en zijn dochtertje Francesca ontmoet, een meisje van tien met enorm grote bruine ogen, die haar hand in die van Lucia had gelegd en erop stond dat ze haar een speciale rondleiding mocht geven. Ze was zes jaar ouder dan het meisje en ontdekte bij haar dezelfde warmte die ze zelf ooit had.

En vervolgens was kwijtgeraakt.

Lucia had gemerkt dat Vivi, haar toekomstige werkgeefster, haar goedkeurend had opgenomen. Toen Francesca had uitgeroepen dat Vivi haar lievelings was (niet tegen papa zeggen) en dat iedereen van haar hield, had Lucia zeker geweten dat ze hier wilde werken en wonen. Iets in haar, een weggestopt verlangen naar een thuis met mensen die om haar gaven, had haar aangetrokken tot deze plek. Alsof de rest van de wereld er niet toe deed. Ook al kende ze hen nauwelijks, toch voelden Vivi, Emilio en de kleine Francesca meer als familie dan haar eigen familie in Taormina, waar alleen maar problemen waren. En dan was er ook nog een knappe jongeman die haar wilde helpen om een goede indruk te maken.

Lucia liep met Nico naar de moestuin. Deze dag, waar ze enorm tegen op had gezien, was nu al speciaal. Ze kon het niet helpen dat ze deze keer kriebels in haar buik voelde voor Nico en dat het iets was wat haar leven zou veranderen, als ze eraan toegaf.

'Laten we beginnen met tomaten, sjalotten en basilicum,' zei hij terwijl hij haar in de ogen keek. 'Je streven moet zijn dat je alle gasten stuk voor stuk voor je wint met jouw kookkunst. Dan word je daarna zonder enig probleem geaccepteerd in Toscane.'

Lucia keek naar haar praktische schoenen. Heel even stelde ze zich voor dat ze die onbezonnen uit zou trappen, haar armen om de hals van deze knappe onbekende zou slaan en hem zou kussen.

1

NEW YORK, JUNI 1953

FRAN

Fran schikte haar ivoorkleurige zomerjurk over de goudkleurige fluwelen chesterfieldbank in de exclusieve Colony Club op Manhattan. Op de antieke salontafel stonden schaaltjes met komkommer-paprika- en oesterclubsandwiches, chocoladekoekjes met botercrème, miniatuur cranberrygebakjes, koekjes met karamelroom en een zilveren koffieservies. In twee met zijde beklede stoelen bestudeerden Frans toekomstige schoonmoeder, Alma Alexander, en Frans Amerikaanse voogdes, Caroline Carmichael, de schetsen van de negentiende-eeuwse zijden crinolines die Charles James had ontworpen voor Frans huwelijk komend najaar met Alma's zoon Everett.

'Voor de bruidsmeisjes denk ik aan lila chiffon met veel stroken,' kondigde Alma aan terwijl ze haar roze met grijs gestreepte bolero rechttrok dat ze over een bijpassende zijden jurk droeg. Alma reikte met haar zwaar beringde hand naar een sandwich en nam een kritisch hapje. 'Ik wil dat de meisjes in het oog springen.'

Geneva, Thelma en Phyllis, de drie zussen van Everett, zouden Frans bruidsmeisjes zijn. Dat had Alma meteen op de dag dat Fran en Alma's enige zoon Everett hun verloving hadden aangekondigd, besloten. Fran keek wel uit om met haar toekomstige schoonmoeder in discussie te gaan, maar een stemmetje ergens diep in haar bleef zeuren. Zou dat het patroon worden van haar huwelijk met Everett, dat Alma alles regelde? Zodra de verloving was aangekon-

digd, was er namelijk iets veranderd bij Alma. Ze was stelliger geworden, met een blik in haar ogen die geen tegenspraak duldde. Het was alsof Fran zich op compleet nieuw terrein begaf. Alsof ze een geheime, heilige invloedssfeer had betreden waarin Alma haar zei: *Vanaf nu laat je het aan mij over. Ik weet hoe dit werkt, let maar op. Je hebt geen idee waar je aan bent begonnen, meisje…* Het was eigenlijk verrassend dat Alma Alexander haar zo snel geaccepteerd had. Fran had zich zorgen gemaakt dat ze niet goed genoeg zou zijn voor de trotse New Yorkse, maar nu zag ze het addertje onder het gras. Alma accepteerde haar en zou geen weerstand bieden aan de keuze van haar zoon, op voorwaarde dat zij voortaan alles zou regelen. In alle opzichten zou Alma de scepter zwaaien over Frans leven, dat was duidelijk.

Fran bevochtigde met de punt van haar tong haar bovenlip en liet haar handen keurig gevouwen in haar schoot liggen. Ze ving een glimp op van haar spiegelbeeld in een vergulde spiegel aan de muur aan de overzijde van de club en probeerde minder zorgelijk te kijken, wat niet lukte. Haar donkerbruine lange haar glansde en was doorspekt met spikkeltjes goud door het licht van de kroonluchters.

Deze bruiloft stond net zo ver af van het dorpje in de gouden vallei onder Cortona met de hoge cipressen waar Fran was opgegroeid als de Hof van Eden van een slagschip.

Alma en Caroline bogen zich nog steeds over de hoepelrokontwerpen van Charles James en bewonderden de parelachtig glinsterende oesterwitte zijde, de lijfjes waarin baleinen waren verwerkt, de subtiele korte vlindermouwtjes, de golvende voorkant van de prachtig gedrapeerde rok, de details en de charmante strik aan de rechterzijde van de taille. Fran zou haar weelderige donkere lokken in een wrong dragen, haar lippen bleekroze gestift, haar nagels parelmoer gelakt, haar schoenen afgezet met kraaltjes in precies dezelfde kleur zijde.

Fran stak haar hand uit naar een goudgerand porseleinen schaaltje met chocoladekoekjes. Ook al waren de rolgordijnen van de beroem-

de Colony Club half neergelaten – eerder om nieuwsgierige blikken te weren die naar binnen wilden gluren op het exclusieve adres aan Park Avenue en East 62nd Street dan om het beetje koelte dat er nog was binnen te houden – toch was het er ontzettend warm terwijl het buiten in de straten van Manhattan bloedheet was.

Door het gegons van gedempte gesprekken tussen de bevoorrechte clubleden, waarbij waaiers voor de roze gepoederde neuzen heen en weer werden bewogen, smachtte Fran er nog meer naar om de stad uit te zoeven, weg van de verstikkende straten met de glimmende auto's en rood aangelopen taxichauffeurs, naar het schitterende, nog steeds blauwe water van Long Island Sound terwijl ze naast Everett zat in zijn rode droomwagen, een Kurtis Comet. De knoopjes van het opstaande kraagje van haar jurk waren los en Everetts vrije hand rustte op haar knie.

Ze was meteen weg van hem geweest toen ze elkaar ontmoetten in de tuin van Carolines zomerhuis op Long Island afgelopen voorjaar. Ze knipte met een snoeischaar Carolines verwelkte rozen af. Ze droeg een broek en een witte linnen blouse, haar haren waren weggestopt onder een zonnehoed en haar handen waren in tuinhandschoenen gestoken, toen Alma en haar zoon, net afgestudeerd aan Harvard, onaangekondigd langskwamen bij Caroline.

Everett had zich door zijn moeder laten overhalen om haar naar Caroline te rijden en was al snel verveeld door het gesprek tussen Alma en Caroline. Buiten op de veranda met uitzicht op het stille water van de Sound wilde hij rustig een sigaartje roken.

Fran had haar zonnebril afgezet toen hij besloten had naar haar toe te lopen. De man zag eruit als om door een ringetje te halen, bijna lachwekkend, in een gestreken, wit linnen overhemd en een crèmekleurige broek, zijn kastanjebruine haar glom van de geurige olie en was in een modern kort kapsel geknipt, zijn groene ogen omrand met donkere wimpers. Zijn perfect uitgebalanceerde profiel was haar opgevallen toen hij zijn hoofd draaide en de tuin rondkeek met het sigaartje nonchalant tussen zijn vingers geklemd. Ze kneep haar ogen

iets dicht bij de perfectie van de man, maar tegelijkertijd was ze ook direct van hem gecharmeerd.

'Ik denk ook aan kransjes van bijpassende paarse bloemen in hun haar,' vervolgde Alma.

Fran perste haar lippen opeen. Met Alma in de buurt kon je beter zwijgen, wist ze. Als ze haar mond zou opendoen om ideeën bij te dragen, zou ze meteen streng berispt worden omdat ze er gewoon niet genoeg verstand van had en er dus ook geen mening over kon hebben. Alma leek overal verstand van te hebben. De vrouw was een wandelende encyclopedie en de informatie die ze spuide was niet te stuiten.

Toch ging er geen dag voorbij zonder dat mede-New Yorkers Fran ervan verzekerden hoe gelukkig ze zichzelf mocht prijzen dat ze zo goed terecht was gekomen en straks deel uitmaakte van Everetts rijke familie. Maar Frans echte vrienden op Manhattan – de oudere monteur Eric die Carolines stationwagen en haar tuin onderhield en boven de garage van het zomerhuis op Long Island woonde; Gina, een sigarettenmeisje bij de honkbalclub, met wie Fran bevriend was geraakt via Everett; en Cassidy, een uitgeputte jonge moeder met haar onbesuisde zoontje Vernon, die drie jaar geleden halverwege een hoge boom was geklommen in Central Park omdat hij zijn schoenen en de bal wilde pakken die tussen de takken waren blijven steken, waarop Fran haar eigen schoenen had uitgetrokken en ook de boom in was geklommen om te helpen – hadden alleen maar gevraagd of ze gelukkig was. Of Everett de ware was.

Dat had ze bevestigd. Natuurlijk was ze dat. Everett was knap, perfect, hij was de prins op het witte paard. Hij stuurde haar elke week rozen, verraste haar met dure sieraden, maakte toekomstplannen voor hen – hij wilde een hele zwik kinderen (liefst vier, misschien wel vijf) en wilde samen met haar reisjes naar Europa maken in de zomer. Op een dag, beloofde hij haar, zou hij een huis voor haar kopen dat ze van tevoren niet eens gezien had.

'Zie je die overhemdjurk, Frances?' zei Alma terwijl ze zich naar

Fran boog alsof ze haar die ochtend voor het eerst opmerkte. Ze wees naar de deur van de clublounge.

Fran draaide zich om en zag een jonge vrouw, ongeveer van haar leeftijd, in een blauwe doorknoopjurk met ceintuur en een heleboel zakken, die zich tussen de salontafels, zijden sofa's en enorme groene palmen bewoog.

'Uitermate praktisch,' concludeerde Alma, terwijl haar platte, ronde dameshoedje op haar grijze hoofd balanceerde. 'De perfecte, keurige huisvrouw. Je draagt hem tijdens het zwaardere werk in het huishouden, Frances, maar toch is-ie comfortabel en netjes genoeg om boodschappen in te doen voor Everetts diner. Tenminste, tot Everett zich hulp in de huishouding kan veroorloven. Als hij eenmaal genoeg verdient bij de bank. Maar dan raak je ook niet verveeld voordat er kindertjes komen. Ik deed het huishouden helemaal zelf tot Kenneth echt succesvol werd. Ik stofzuigde, schrobde de badkamers, zette elke ochtend zijn ontbijt klaar. Voor dag en dauw stond ik op. Weet je, niet de mannen verdienen het geld, hun echtgenotes dwingen hen ertoe.' Deze terloopse opmerking leek voor Caroline te zijn bedoeld.

Caroline schraapte haar keel en bleef naar het servet op haar schoot staren. Er was altijd iets ongemakkelijks aan de gesprekken tussen Caroline en Alma. Diep vanbinnen wist Fran dat het waarschijnlijk lag aan het verschil in afkomst: Caroline kwam uit een welgestelde familie met oud geld, Alma uit de nouveau riche. Maar Caroline bleef altijd beleefd. Fran vermoedde dat Alma's 'nieuwe geld' een soort buffer vormde voor haar eventuele scherpe randjes.

'Ik kan er niet tegen als iemands stoep niet geveegd is. Voor mij is dat het ultieme bewijs van een huishouding die in gebreke blijft.' Alma blies haar wangen op en leunde voldaan naar achteren terwijl ze Fran met glinsterende kraalogen taxeerde. 'Dat is het eerste wat opvalt als ik een pasgetrouwde vrouw bezoek. Als jij niet in staat bent je entree proper te houden, dan verraad je meteen dat je incapabel bent.'

Fran keek weg met een strak gezicht. Ze wist zich geen houding te geven. Deze vrouw sloeg alles.

Precies op dat moment viel haar oog op iets en stierf Alma's eindeloos belerende toontje weg.

Twee vrouwen stonden op van het zitje naast hen en lieten een tijdschrift opengeslagen op de salontafel liggen, dat een dubbele pagina onthulde. Toscane. Een villa. Fran voelde een knoop in haar maag. Ze zag plotseling wazig en knipperde een paar keer.

Op het bleke oranje terracottadak tekende zich een schaduwpatroon af afkomstig van de diepgroene beuk achter het huis, waarvan de ramen met blauwe luiken zacht glansden in het gouden zonlicht. Vier lange rode schoorstenen reikten naar de lichtblauwe hemel, en cipressen begrensden als jonge soldaten de perfect gemaaide gazons bij de oprit. Meerdere tuinen strekten zich uit rond het oude huis; op de luchtfoto waren een ommuurde moestuin, een wilde tuin en een appelboomgaard te zien, en Vivi's en Papa's geliefde folly's, kunstzinnige bouwsels die verspreid langs de kronkelende grindpaden stonden en je betoverden terwijl je in de zomerzon rondwandelde in de koele, overwoekerde tuin. Natuurlijk klopten de kleuren op de foto niet helemaal, alsof iemand ze wat feller had gemaakt. Maar Fran voelde toch een hevig verlangen opkomen waarvan ze dacht dat ze het inmiddels, jaren geleden, toen de oorlog eenmaal ten einde was, diep had weggestopt.

'SCHITTERENDE OUDE TOSCAANSE VILLA VERBOUWD TOT MODERN HOTEL', schreeuwde de kop boven het artikel. Terwijl Alma en Caroline doorbabbelden, boog Fran zich naar het buurtafeltje en pakte het tijdschrift op. *De beroemde modernistische beeldhouwer Matteo Campioni zal straks de overwoekerde ouderwetse tuin met de grond gelijkmaken om een van de meest opzienbarende hotelplannen van de afgelopen tien jaar te realiseren. Een ware voorbode voor een nieuw tijdperk voor Toscane, waar de beroemde Villa Aria zal worden omgetoverd tot een moderne oase voor een kritisch publiek van internationale allure.*

De clublounge doemde dreigend op en verschrompelde, om daarna weer op haar af te komen. De knoop in Frans maag werd strakker.

Het was veertien jaar geleden dat ze werd weggezonden uit Toscane, met een koffer in de hand, een vluchteling naar New York aan het begin van de oorlog. En het was acht jaar geleden dat de vrouw van wie ze als een surrogaatmoeder was gaan houden, Vivi, verdwenen was zonder een spoor na te laten. Vivi was de dochter van Caroline Carmichael en eigenaresse van de prachtige, misschien wel mooiste villa van Toscane, Villa Aria. Frans vader Emilio had er gewerkt als Vivi's tuinman. Ze hadden samen met veel liefde de tuin vormgegeven die nu voorgoed dreigde te verdwijnen.

Fran zat bewegingloos. Villa Aria was verkocht aan een modernistische beeldhouwer? De tuin zou met de grond gelijkgemaakt worden? Papa's werk. Vivi's liefde. Frans jeugd. Het zou allemaal verdwijnen.

Alma zat tegen Caroline aan te praten over Frans bruiloft en nam de volgorde van de belangrijkste gebeurtenissen door.

Fran kon haar ogen niet afhouden van de foto van Vivi's villa. Terwijl Alma doorratelde en in herhaling viel als een trein die alsmaar doordendert over hetzelfde traject, zag Fran haar overleden vader Emilio voor zich. Hij werkte zoals altijd kalm en geduldig naast haar in de tuin toen ze jong was, en liet haar zien hoe diep je precies alyssumbollen moest planten. Hij demonstreerde haar hoeveel water de jonge aanplant nodig had om voorspoedig te groeien, wat elke plant nodig had om goed te kunnen gedijen, hoe je wortels uitplantte met genoeg ruimte eromheen zodat ze niet verstikt raakten, want alles in de natuur had ruimte nodig om te kunnen groeien, zei hij altijd.

Als Fran een bloem was geweest, had Alma haar vertrapt voordat ze de kans had gehad om haar kopje boven de grond uit te steken.

Fran sloot haar ogen en voelde de zachte, vruchtbare Toscaanse grond bijna tussen haar vingers door glijden. Ze kon zich herinneren hoe haar vader die bij haar als klein kind in de handpalm stopte, haar vingers eromheen vouwde en haar op het hart drukte dat de aarde het kostbaarste is dat we hebben. *De aarde verzorgen, koesteren en mooi maken is een van de mooiste dingen die we de wereld kunnen*

schenken tijdens ons verblijf hier, zei hij. Hij vond het vak van tuinman geweldig. Dat is zijn hele leven zo gebleven. Zijn leven werd voortijdig afgebroken, maar hij had intens geleefd en met volle teugen genoten van zijn vak, elke dag weer als hij aan het wieden, planten en verzorgen was.

En wat deed zij?

Fran zuchtte. Dat was het verleden, de periode voor de oorlog. Haar jeugd was voorbij. En toch was de villa precies op dit moment voor haar verschenen in de vorm van een foto in een tijdschrift. Net nu ze een nieuw leven zou beginnen als echtgenote van Everett. Was dit het lot of een teken?

2

Fran probeerde zich weer op het hier en nu te concentreren toen ze Alma hoorde schateren om een grap die ze zelf had gemaakt. Fran staarde naar Alma Alexander en haar keurige hoedje alsof ze haar voor het eerst zag. Het ongemakkelijke gevoel dat ze kreeg, elke keer als ze in dezelfde ruimte was met deze vrouw, was inmiddels tien keer erger geworden.

Ze rukte haar blik los van de keuvelende dames en keek nog eens naar de luchtfoto en naar het inzetje dat een compleet overzicht gaf van Vivi's prachtige Toscaanse landgoed. De lieve Vivi glimlachte naar de camera. Het was een foto van vóór de oorlog, haar rossige krullen dansten om haar hoofd, haar blauwe ogen lachten alsof ze een geheim deelde met degene die de foto nam, een geheim waarin niemand was ingewijd. En Fran wist wie de foto had genomen. Papa.

Vlak na de Duitse capitulatie in Europa op 8 mei 1945 was Vivi plotseling spoorloos verdwenen, precies in de periode dat Fran de weken aftelde voordat ze terug kon naar Italië, ook al was ze Caroline heel dankbaar voor het veilige 'thuis' dat ze haar jarenlang had geboden in New York. Fran had zich verdiept in Carolines wereld om zich zo goed mogelijk aan te passen. Maar toen werd het telegram bezorgd waarin de tragische verdwijning van Vivi bekend werd gemaakt. Fran was 'doorgegaan met haar leven' zoals iedereen haar adviseerde. Ze had Italië ergens diep weggestopt zonder te weten wat

er gebeurd was met Vivi. Ze accepteerde dat ze op mysterieuze wijze verdwenen was zoals zo veel anderen in de verschrikkelijke oorlogsperiode.

Caroline was diep in de rouw om het verlies van haar enige dochter en ze hadden elkaar thuis zoveel mogelijk ontzien. Ze durfden geen van tweeën Vivi's naam uit te spreken uit angst dat een van hen zou breken. Dan was het einde zoek. Er waren zo veel levens verloren gegaan, elke week werden er herdenkingsdiensten gehouden voor New Yorkers die gesneuveld waren aan het front in de oorlog tegen Duitsland, of die waren neergeschoten terwijl ze over de Stille Oceaan vlogen. Vivi was een van de velen die verdwenen waren.

De oorlog was een onvoorstelbare tragedie op een ander continent, waar niemand in Amerika over wilde praten. Iederéén ging door met zijn leven.

Slechts een paar maanden nadat Vivi was verdwenen, was haar vader overleden aan hartfalen – er was na de oorlog in de vallei geen medische hulp, geen degelijke ondersteuning – en kort daarna was ook Frans moeder overleden, het hoofd van het plaatselijke postkantoor. Toen had Fran eigenlijk niemand meer in Italië om voor terug te gaan. Haar thuis in Italië bestond niet meer. De verwoesting was compleet.

Alleen de villa stond nog overeind en ook het postkantoor was er nog, waar haar praktisch ingestelde moeder altijd hard had gewerkt. Ze maakten deel uit van het dorp aan de voet van de heuvels rondom Cortona en voor zover Fran wist waren die gebouwen niet aangetast of vernietigd tijdens de oorlog. Fran had zich dus op een of andere manier vastgeklampt aan het feit dat Vivi's leven en dat van haar ouders niet voor niets waren geweest, dat Vivi's folly's, met zo veel liefde en zorg en oog voor detail ontworpen, er nog waren en dat haar vaders nalatenschap voortleefde in de tuinen van Vivi's prachtige huis die hij mede ontworpen en onderhouden had.

De villa belichaamde Frans verleden én wie ze echt was. Zo was het toch? Soms had ze zelf geen idee.

Met bevende handen en bonkend hart wendde ze haar blik af van de foto en probeerde ze zich te concentreren op het gebabbel. Alma was nog steeds niet te stuiten.

Frans levensloop lag vast en was door anderen voor haar bepaald.

Er was eenvoudig geen weg meer terug. De verkoop van de villa was de genadeklap.

3

Fran verliet de Colony Club en stapte in de zinderende hitte op het trottoir, waar haar nylonkousen nog klammer aanvoelden. Ze had Alma en Caroline achtergelaten in de hal, waar ze iemand tegen waren gekomen van de club en waren blijven plakken. Alma's schaterlach was buiten in de drukte van Manhattan zelfs te horen.

Fran weifelde en wist even niet welke kant ze op moest. De ronkende auto's en bussen en taxi's deden de vochtige lucht trillen. Haar hart was in Toscane, ze verlangde naar huis.

'Fran,' zei Everett en daar was hij, zijn geoliede haar naar achteren gekamd, zijn pak perfect gestreken, geen pareltje zweet op zijn voorhoofd. Alsof zijn moeder hem zelf onder handen had genomen en hem, kreuk- en zweetvrij, eropuit had gestuurd.

Fran kneep haar ogen iets dicht en forceerde een glimlach toen ze zijn verschrikte gezicht zag. 'Hoor jij niet op je werk te zijn?' vroeg ze en ze schrok van de voorspelbaarheid van haar vraag. Soms zat precies dát haar in de weg: dat ze dingen tegen Everett zei of aan hem vroeg die nogal voor de hand lagen.

Meestal vertroetelde hij haar. Het was een soort spel geworden tussen hen, zijn vermaak om haar onschuld, die eigenlijk voortkwam uit het feit dat ze geen Amerikaanse was en omdat ze in de vormende jaren die ze hier in New York had doorgebracht meestal het hart op haar tong droeg, omdat ze zich verschrikkelijke zorgen

maakte over haar thuis, in Italië. Ze kon nauwelijks aan iets anders denken.

'Ik ben eerder weggegaan bij een vergadering,' zei Everett terwijl hij haar een arm aanbood.

'Je moeder is nog binnen…' zei Fran. Ze draaide zich om en keek of Caroline en Alma al naar buiten waren gekomen.

'Ik heb een boodschap voor haar achtergelaten bij de club. Dat ik je kwam ophalen.'

Fran wreef met haar vrije hand over haar warme nek.

'Ik wilde je verrassen,' zei hij terwijl hij een kinderlijke, zoetgevooisde stem opzette, wat hij ook altijd deed als zijn moeder erbij was.

'Nou, dat is je dan gelukt.'

Hij zette de pas erin en tikte tegen de rand van zijn hoed toen een paar kennissen hen in de drukke straat passeerden. Zijn aftershaveluchtje was geruststellend en verontrustend tegelijk. Ze had het gevoel dat ze weer zou afglijden naar die vertrouwde en toch ongewenste leegte.

Ze zweeg terwijl ze hem probeerde bij te houden. Het viel haar op dat jonge vrouwelijke voorbijgangers hem met monsterende blik over zijn volle lengte van 1 meter 92 bekeken en naar zijn groene ogen en donkere wimpers staarden. Daarna keken ze naar Fran en veranderde de uitdrukking op hun gezicht. Teleurstelling misschien? Afgunst? Er was haar een roddel ter ore gekomen van een meisje uit de beau monde. Fran zou 'een prinsesje' zijn 'dat alleen door Everett was uitverkoren omdat Caroline Carmichael zich over haar had ontfermd en ze daardoor een streepje voor had'. Indertijd had ze erom gelachen, maar inmiddels stond het idee dat ze de rest van haar leven met zijn vrienden moest doorbrengen haar behoorlijk tegen.

'Laten we het park in gaan,' zei Fran. Ze snakte ineens naar frisse lucht, naar het verkoelende groen, naar ruimte, naar een tuin om vrij te kunnen ademen, geïnspireerd door de foto's die ze gezien had van

de tuin rond de villa, de bomen die tot aan de hemel reikten, de strook groen die het geliefde oude huis omringde. Ze slikte en voelde een brok in haar keel. De klamme hitte leek aan haar armen te plakken en haar jurk zat strak en voelde zwaar. Eerlijk gezegd wilde ze overal zijn, maar niet hier.

'Stel je niet aan. Het is veel te warm,' zei Everett, waarop hij haar krachtig wegtrok van een man die recht op hen afliep. 'Kijk uit,' zei hij geïrriteerd. 'Wel op blijven letten, Frances.'

Fránces. Zo heette ze helemaal niet. Het idee dat het meisje dat ze ooit was deze mensen niets zei, stak haar. De knagende vragen die haar hadden achtervolgd na de aanvankelijke opwinding van de verloving, waren geleidelijk aan minder geworden en de realiteit van haar toekomst was tot haar doorgedrongen… Deed ze er goed aan om met Everett te trouwen? Wilde ze echt een leven dat door zijn moeder zou worden bestierd?

'Goed. Dan gaan we niet naar het park, maar ik snak wel naar frisse lucht,' zei ze en ze stopte abrupt bij een eenvoudig eettentje, de laatste plek op aarde waar Everett naar binnen wilde. Ze keek naar hem op. 'Ik ga naar binnen. Kom je?'

Everett keek de drukke straat rond terwijl er een subtiele frons op zijn voorhoofd verscheen. Hij staarde naar de mensenmenigte en zuchtte na enige tijd, legde zijn hand op de klink en hield de deur voor haar open. 'Natuurlijk, schat,' zei hij nu hoffelijker. 'Ik bestel wat fris voor je. Je bent over je toeren. Je maakt je te veel zorgen. Misschien moet je een afspraak maken met de huisarts, lieverd.'

Fran keek hem geërgerd aan en liep met opgeheven hoofd naar binnen. Voordat hij van gedachten kon veranderen nam ze plaats in een zitje.

Hij ging tegenover haar zitten en bestudeerde het etablissement kritisch, waarbij de ergernis van zijn knappe gezicht afdroop toen hij de oudere man achter het buffet zag. Frans mond viel bijna open door zijn gedrag terwijl de irritatie ook op haar gezicht stond te lezen. Haar moeder deed vroeger precies hetzelfde als ze haar oordeel klaar

had. Die streefde altijd naar perfectie, bijvoorbeeld als het Frans huiswerk betrof, dat ze steevast kritisch nakeek en dat Fran moest overdoen als ze ook maar één spelfout had gemaakt. Dan scheurde ze de bladzijde uit Frans schrift en negeerde ze papa's vriendelijke tegenwerpingen dat Fran nog maar een kind was.

Toen ze wat ouder was en modderig en bezweet thuiskwam als ze na school met papa en Vivi in de tuin van Villa Aria had gewerkt, had ze van haar moeder eerst haar handen moeten wassen bij de dorpspomp voordat ze binnen mocht, ondanks de protesten van papa dat ze te streng was voor hun kleine meid.

Er kwam een serveerster naar hen toe om de bestelling op te nemen. Zuchtend en met een diepe frons bestelde Everett twee cassis. Fran had liever ijskoffie gewild, maar de serveerster was al weg.

Ze zette haar handtas op tafel en vouwde haar handen in haar schoot. 'Villa Aria is verkocht,' zei ze zonder inleiding. 'De villa waar mijn vader jarenlang heeft gewerkt.'

Everett leek te zijn afgeleid door de mensen in het zitje naast hen. Hij luisterde totaal niet naar haar maar gaf hún daarentegen alle aandacht.

Fran leunde naar hem toe en verlaagde haar stem. 'Papa en zijn werkgeefster, de dochter van Caroline, hebben daar een fantastische tuin gecreëerd. Ze hebben er folly's gebouwd, rozen gekweekt en een moestuin aangelegd met kruiden en groenten. Ik heb er ook veel met hen samengewerkt…' Fran slikte de brok in haar keel weg.

Langzaam draaide Everett zich weer naar haar toe.

'Nu blijkt dat de tuin met de grond gelijk zal worden gemaakt door een beeldhouwer die ruimte wil creëren om er zijn beelden tentoon te stellen. Het gaat allemaal verdwijnen. Vivi's tuin…' Ze keek weg, niet in staat om haar verhaal af te maken. *En we zijn er nooit achter gekomen wat er met haar is gebeurd. Waarom ze zo plotseling is verdwenen…* maar dat liet ze achterwege.

'Heel verstandig van die beeldhouwer. Zo lokt hij publiek naar de vallei zodat de regio weer wat inkomsten genereert,' zei Everett. 'Ita-

lië heeft torenhoge schulden opgebouwd door de oorlog. Die man doet iets concreets voor het land. Laat het los, Frances.'

De serveerster zette de glazen cassis op tafel en liep heupwiegend terug naar het buffet. Everetts blik volgde haar.

Fran speelde met haar rietje. Everett bekeek alles door een financiele bril. Dat was zijn vak. Hoe kon hij ooit begrijpen wat Villa Aria voor haar had betekend? En hoe kon hij snappen dat Vivi's verdwijning behoorlijk angstaanjagend was en dat Fran vreesde dat er iets verschrikkelijks met haar was gebeurd? Misschien lag de waarheid achter haar verdwijning wel ergens in de villa verborgen. Fran wilde terug. Ze moest die beeldhouwer overhalen, hem proberen tegen te houden, het levenswerk van papa en Vivi redden van de ondergang, haar verleden… Ze kon niet meer helder nadenken.

'Ik moet terug,' zei ze plotseling, terwijl ze haar hoed afzette en haar witte handschoenen uitdeed.

Everett stopte met aan het rietje zuigen en staarde haar aan. 'Doe niet zo mal. Wel een beetje redelijk blijven.'

Hij stak zijn hand uit en legde die op de hare.

Ze probeerde haar hand terug te trekken, maar hij liet niet los. Hij legde zelfs haar vingers tegen die van hem en strengelde hun handen ineen.

'Je bent nu een Amerikaanse. Je gaat met een Amerikaan trouwen en je moet Italië vergeten. Ga straks lekker even liggen thuis en denk aan hoe prachtig je eruit zult zien. Niemand wil een oververmoeide, bleke bruid. En dan nog iets. Laat mijn moeder het regelen. Je reageert te koppig en te eigenwijs. Dat accepteert ze niet van een vrouw.'

Het voelde alsof alle lucht uit haar longen werd geperst. Fran staarde wezenloos naar Everett. 'Ik doe mijn best, Everett, maar ik denk niet dat ik ooit de goedkeuring van je moeder krijg. Zij heeft nogal strikte ideeën over hoe ik mijn leven moet leiden. Maar sinds ik mijn ouders ben verloren, heb ik mezelf beloofd dat ik zoveel mogelijk van het leven ga genieten, en mijn leven niet door anderen moet laten bepalen. Nu ik jouw moeder beter heb leren kennen besef ik dat